

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלעם

זאן אפרוש כנף

1192

עלון פרשת ואתחנן ט"ו אב תשפ"ה | 9 באוגוסט 2025

”לא מרבכם מכל העמים חֶשֶׁק ה' בָּכֶם וַיִּבְחַר
בָּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמֵּעֵט מִכָּל הָעַמִּים.
כִּי מֵאַהֲבַת ה' אֶתְכֶם.”

אהבה זו איכות, לא כמות!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

הסיפור שלא שמעתם

איתמר מאיר

השעה הייתה שעת בוקר מאוחרת כשנכנס האיש הקשיש לחנות הנעליים היוקרתית, כפוף מעט ולבוש בפשטות. הוא ניגש למדף של הנעליים היקרות ביותר בחנות וחישש דגם ספציפי. הוא קירב אותן לעיניו ובחן אותן בעיון, כמו שבוחנים בזכוכית מגדלת. לאחר שבחר את זוג הנעליים הרצוי שילם במזומן את מחירן הגבוה.

"לארוז לך את הנעליים?" שאל אותו איש המכירות שניצב בקופה.

"רגע אחד. תוכל להראות לי קודם לכן איפה נמצא פח האשפה שלכם?" איש המכירות הביט בו בתמיהה והשיב: "כאן ממש, בסוף החנות". הזקן פתח את השקית, שלף את אחת הנעליים מהקופסה, צעד באיטיות לעבר פח האשפה והשליך אותה פנימה.

איש המכירות התקשה להחניק את פרץ הצחוק שתקף אותו, הוא היה בטוח שהזקן שיכור או הוזה. מי קונה נעליים חדשות ולאחר מכן משליך אחת מהן לפח האשפה?

הזקן הביט לעברו, לקח את השקית ויצא בצעדים מדודים מהחנות.

שמונה חודשים לאחר מכן הגיע שוב הזקן לחנות וביקש לראות מקרוב את מדפי התצוגה של הנעליים. איש המכירות בחנות זכר אותו מהפעם הקודמת והמתין לראות מה יעשה הפעם. הוא זכר היטב שבפעם הקודמת השליך הזקן את אחת הנעליים לפח האשפה. להפתעתו, שום דבר מהסיטואציה הקודמת לא השתנה. הזקן עבר בדקדקנות על הנעליים, בחר את הזוג המתאים ו... השליך אחת מהן לפח האשפה. הפעם לא צחק איש המכירות, הוא אפילו כעס. הוא שאל את

עצמו: "למה הוא זורק כל פעם את הנעל לפח האשפה, ועוד מולי? מה הוא רוצה להראות, שהסחורה שלנו לא שווה?"

בפעם הבאה שבה נכנס האיש לחנות לאחר מספר חודשים, עצר אותו איש המכירות והכריז: "אדוני, אני מצטער, אתה לא יכול לקנות כאן, אנחנו לא מעוניינים למכור לך נעליים!"

"מדוע?" תהה הזקן. "האם אי פעם לא שילמתי על הנעליים? רכשתי את כולן בכסף מלא!" איש המכירות חיך לעברו בציניות ואמר: "סיפרתי לבוס שלי שבכל פעם שאתה רוכש מאיתנו את הנעליים - אתה משליך אחת מהן לפח האשפה, אז הוא אסר עליי למכור לך נעליים. אם אתה רוצה, אתה מוזמן לפנות לחנות אחרת!"

"קשה לי ללכת לחנות נעליים אחרת שנמצאת במרחק רב יותר..." ניסה הזקן להסביר בשקט. אבל איש המכירות עמד על שלו וביקש מהזקן לעזוב את החנות בהקדם.

למזלו של הזקן, בדיוק אז נכנס למקום בעל החנות שתהה לשמע הטונים הצורמים. "זה הזקן שסיפרתי לך עליי, שזורק בכל פעם נעל אחת לפח האשפה. הוא רוצה שוב לקנות מאיתנו ואמרת לי שלא יוכל לקנות אצלנו..." ניסה לרכך איש המכירות מעט את הטונים.

בעל החנות שמע את הדברים, הושיב את הזקן על כיסא בחנות ושאל בעדינות: "אמור לי סבא, מדוע בכל פעם שאתה רוכש נעליים, אתה משליך אחת מהן לפח האשפה כאן בחנות?"

דמעות עלו בעיניו של הזקן וחנקו את גרונו. הוא התקשה לדבר, ורק אחרי שהוגשה לו כוס מים החל בסיפורו. "איבדתי את אשתי לפני שנים רבות ונותר לי בן יחיד שהוא כל עולמי. הוא היה נער מוצלח וכישרוני במיוחד, סיים בהצטיינות את לימודיו כמהנדס תוכנה וזכה בפרסים רבים. אלא שאז התרחשה הטרגדיה ששינתה את עולמנו - כשחצה את הכביש,

פגעה בו מכונת בצורה קשה במיוחד והוא איבד את אחת מרגליו. הוא מסרב ללבוש פרוטזה ומעדיף להתנהל עם רגל אחת בלבד ועל כיסא גלגלים. בכל כמה חודשים אני קונה עבורו נעליים וזורק נעל אחת לפח האשפה, כדי לא לפגוע בנפשו ולעורר בו את הצער והאובדן על הרגל שאיבד. קל לי הרבה יותר לזרוק כאן את הנעל מאשר לזרוק אותה בפח האשפה בבית, אבל אם זה פוגע במותג שלכם, אני מבקש את סליחתכם..."

"אנחנו לא מעוניינים למכור לך נעליים!"

דמעות עלו בעיניו של בעל החנות. הוא הניח את ידו על כתפו של הזקן ואמר: "לא, סבא! לימדת אותנו שיעור חשוב היום. לעולם אסור לנו לשפוט או להעביר ביקורת על מישהו אחר לפני שנשמע את הסיפור שלו. אנו רגילים לדמיין ולהמציא סיפורים לעצמנו על המעשים של השני - אך אל לנו לעשות זאת לפני שנשמע את סיפורו. הסיפור שסיפרת הוא הדוגמא המוחשית לכך. אני מעניק לך את זוג הנעליים עבור הבן שלך במתנה. בכל פעם שתצטרך אתה מוזמן לבוא לכאן ולהשליך לפח את הנעל השנייה, רק כדי שנוכור בכל פעם לשמוע את הסיפור האמיתי שמתרחש מאחורי הקלעים..."

כמה פעמים קורה לנו במהלך החיים שאנחנו מספרים סיפורים לעצמנו?! בונים בניינים, עושים חשבונות וממש בטוחים שהצד השני רק מחפש לפגוע בנו ולהזיק לנו. אבל האמת היא שאם נניח בצד את המחשבות והדמיונות שלנו, וננסה לגלות את האמת שמסתתרת מאחורי הסיפור, נגלה שהתמונה שונה לגמרי. הבנה זו תעזור לנו לדון כל אדם לכף זכות, בדיוק כמו שהיינו רוצים שיעשו עבורנו.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: יהל אביבי - נתניה

עץ התפוזים

יעקב ששון

מורדי יושב במרפסת ביתו והשקיף על חצרו המטופחת, שהייתה עמוסה בעצי פרי ודקלים לצד ערוגות ירק גדולות שנשתלו בסדר מופתי. מורדי אהב את העיסוק באדמה, ובעידוד הוריו השקיע רבות בחצר. על יד הגדר שהפרידה בין החצר לבית השכן שכן עץ תפוז גבוה ויפהפה. העץ החל לגדול במפתיע ובמהירות לפני מספר שנים ומשך מיד את תשומת ליבם של מורדי ובני משפחתו.

מהגזע הרחב נדף ריח משכר, ושורשיו הגדולים היו בעלי גוון מיוחד ומרהיב. כשעלו פירות בעץ, השתאו כולם מטעמם המיוחד ומגודלם הבלתי רגיל. כל מי שטעם מהתפוזים יכול היה להעיד שחש התרעננות ואנרגיה בלתי רגילה. לא עבר זמן רב עד שמורדי ומשפחתו הבינו שבידיהם נמצא לא פחות מאוצר בלום. הם הזמינו מכרים שבאו לחזות ולטעום מהפלא. הסיפור התפרסם במהירות, השמועה על העץ המיוחד עשתה לה כנפיים, וחיש מהר הפכה החצר למקום הומה במבקרים.

באותה תקופה היה מצבו החברתי של מורדי בן הארבע עשרה גרוע. בנוסף לכך עבר עוד כמה אירועים לא פשוטים, והפך מילד שמח ואנרגטי לשקט וממורמר. כשצמח העץ המיוחד בחצרו, החליטו הוריו למנותו לאחראי הבלעדי על העץ והחצר. מורדי השקיע בטיפוח החצר שהפכה למקום הומה מבקרים ודאג לפרסום ולשילוט במקום. את המבקרים שהגיעו למקום קיבל בסבר פנים יפות ונתן הסבר מפורט לכל אחד. התפקיד והאחריות שקיבל תרמו לו לאמונה בעצמו ואט אט הפך שוב לשמח ונמרץ כשהיה, מצבו החברתי השתפר פלאים והוא חזר להצליח בלימודיו.

ככל שעברו השנים הבין מורדי שהאחריות על עץ התפוזים הייתה המתנה הטובה שקיבל אי פעם. בשכנות למורדי התגורר מייקל, שהיה מדען מנוסה. פעם אחת החליט מורדי לפנק את השכן בעוגה, אך הלה טרק את הדלת בפניו ורק אמר: "תעשה דברים מועילים יותר ואל תפריע". מאז הפכו היחסים ביניהם לעכורים מאוד.

באחד הימים נשלח מורדי לבקש מהשכן את התשלום להבאת גנן שיגזום את הגדר החיה שהפרידה בין החצרות. הפעם הכניס מייקל את מורדי לחצרו, והטיף לו מוסר על כך שהוא בטלן. הוא הצביע על שולחן הניסויים הרחב שנח בחצר, עמוס באקווריומים מזכוכית מלאים במבחנות, ואמר: "אני לעומתך, לא מכלה את זמני! תעשה משהו ותגזום בעצמך את הגדר!" קרא בזלזול וזרק לעברו שטר של עשרים שקלים. מורדי הצליח אך בקושי לשלוט בעצמו ושב לביתו רועד מזעם, אבל מהר מאד התחלף הזעם בתחושות נקם והוא החליט ללמד מייקל לקח שלא יישכח.

ביום שלמחרת, כאשר ראה את מייקל יוצא מביתו, לקח פטיש גדול ונכנס לחצרו. הוא צעד בחצר המוכרת, עד שמצא את מה שחיפש. הוא הניף את הפטיש אל על וניפץ באחת את עשרות המבחנות, ולאחר מכן קרע לגזרים ערמת דפים כתובים בשורות צפופות. הוא פנה לחזור לביתו, ולרגע נחו עיניו על שלט ישן שהיה נעוץ באדמה. בשלט היה רשום: "ניסוי עץ התפוזים. מטרה: עץ ייחודי בעל גוונים וריח נעים, עם פירות גדולים מהרגיל והגברת הוויטמינים שבו." למטה נכתב: "הניסוי הוכתר בהצלחה, ובשל הטמנה עמוקה מדי של

הזרעים העץ צמח בצד השני של הגדר..." מורדי בהה בשלט זמן רב ולא האמין למראה עיניו. מקורו של העץ המיוחד שאיש לא הבין כיצד צמח בחצר, היה באחד מניסוייו של מייקל...

רגשות תודה עמוקים הציפו אותו באחת. מורדי הכיר בעובדה שהעץ המיוחד היה ההצלה שלו בילדותו ונערותו. לפתע לא נראה לו מייקל העצבני איש רע ושנוא,

אלא מציל ומסייע. הוא הבין כי הוא עצבני מעט משום שהוא ערירי, ואין צורך לקחת את הדברים שלו ללב. הוא הבין שעליו להעריך את היכולות ואת הרצון של מייקל שבזכותו צמח עץ התפוזים בגינה.

מחשבותיו אלו לא תאמו עם מראה השולחן עם הזכוכיות לידו, והוא התמלא ברגשות חרטה. הוא ידע שיהיה עליו להודות במעשיו ולשלם. הוא טיפס חזרה לביתו, אך שם ציפתה לו הפתעה. ליד השולחן ישב אביו, ומולו לא אחר מאשר מייקל השכן.

” מורדי ומשפחתו הבינו שבידיהם נמצא אוצר בלום”

מורדי נדהם, ומייקל פתח ואמר: "מעולם לא הייתי אדם חברותי במיוחד. אבל אתמול, כשהגעתי אלי, הייתי נסער אחרי בשורה לא טובה ששמעתי. כשקלטתי שהתייחסתי אליך שלא כראוי, ידעתי שלא תישאר חייב ותנסה לנקום, ולכן נעצתי שוב את השלט הגדול שתליתי בזמנו כשערכתי את הניסוי לפני שנים, כדי שיהיה לך יותר קל להבין אותי!" סיים הפרופסור בחיוך.

"אתה לא יודע מה עשיתי", פתח מורדי בצער. אך הפרופסור הסה אותו מיד בחיוך. "אני מכיר אותך לא מהיום, המבחנות היו מלאות במיץ סחוט טבעי, ונחו באקווריומים סדוקים ממילא, וכך גם התרשימים. אילו היית מציץ בהם היית רואה שלא מדובר ביותר מרשימות קניות". מייקל פרץ בצחוק משוחרר והשאיר את מורדי מהורהר, יודע שהמסר הזה ילווה אותו במשך כל חייו...

בפרשת השבוע מופיע הציווי "ואהבת את ה' אלוהיך". בחסידות מוסבר שהתורה מצווה עלינו 'לאהוב', למרות הקושי שבדבר, כי האהבה כבר קיימת בתוכנו, היא טבועה בנו בעומק ההכרה שלנו, אך היא מוסתרת ועטופה בהמון כיסויים שמסתירים אותה. והציווי הוא רק להתבונן, לחקור, לשאול, ולבחון את המציאות שלנו ולגלות את כל הטוב של הבורא שנמצא בכל מקום, ומתוך כך הכיסויים וההסתרות יעלמו, והאהבה עתידה להתגלות במלוא עוצמתה.

חייבים לדבר על אהבה (א')

בעת היציאה מימי "בין המצרים", ימים קשים ומעיקים, בדרך נושמים לרווחה. המגבלות שהיו עלינו בימי האבל ירדו, ואפשר לחזור לשגרה וליהנות מהחופש הגדול...

אבל, כל עוד לא באמת נגאלנו, וכל עוד יש בינינו "שנאת חினם", המציאות היא שאנחנו לא באמת יכולים ליהנות מהחיים. המגבלות של מנהגי האבל שהוטלו עלינו בבין המצרים, נועדו רק להזכיר לנו שאסור לנו לחיות ב"לה לה לנד" ולחשוב שהכול בסדר, ולהביא אותנו להתבוננות שהמציאות שלנו רחוקה מאוד מלהיות בסדר.

ואם נאמר לנו שהנקודה השורשית שעליה חרב בית המקדש היא "שנאת חினם", הרי ששורש התיקון שלנו קשור ב"אהבה". במדור זה נתמקד בכמה נקודות על אהבה, ובעזרת השם עוד נמשיך ונרחיב בדברים.

המילה "אהבה" היא בגימטרייה "אחד" (13).

אהבה נובעת מהבנה בסיסית שאנחנו כבר מחוברים. אנחנו דבר אחד, כי המציאות כולה היא דבר אחד שלם. כמו גוף שלם שיש לו אברים רבים ומחולקים.

הקב"ה הוא "אחד", כמו שאנחנו מצהירים כמה פעמים ביום "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד".

בתפילה אנחנו עוטפים את שמע ישראל באהבה, גם בברכה שלפני "הבחר

בעמו ישראל באהבה", וגם במילה "ואהבת" שמתחילה מיד אחרי. כי הסוד של ה"אהבה" טמון בהבנת ה"אחד".

הקב"ה הוא הדבק המחבר את המציאות כולה לדבר אחד. כל הפרטים המורכבים שבמציאות. כל החלקים וחלקי החלקים. כל המצבים והאפשרויות שיש בבריאה, הכול נובע מהבורא. כמו שנאמר בתורה: "אין עוד מלבדו". אין כאן עוד שום דבר אחר חוץ ממנו. הכול בכל מכל כל נובע מהקדוש ברוך הוא, וזה אחד מיסודות האמונה שלנו.

ולכן ההצהרה על אחדות השם מחוברת לאהבת השם. אהבה זה חיבור. "שמע ישראל" - הפירוש הוא - תבין ישראל. אנחנו צריכים להבין את האחדות. וכשנבין אנחנו גם נאהב. אי אפשר לדבר על אהבה מבלי לדבר על אחדות.

על עם ישראל אמרו חכמי הקבלה שאנחנו "נשמה אחת בגופים מחולקים". כלומר, אנחנו מחוברים בצורה הכי עמוקה, אנחנו בעצם דבר אחד שיש לו המון חלקים. והחלקים הללו רוצים מאוד להתחבר חזרה, גם אם זה לא נראה כך כלפי חוץ. זה האתגר המשמעותי שלנו.

אהבה באה לביטוי כשיש שתי ישויות שנראות נפרדות זה מזה, והן משתוקקות להתחבר. האהבה היא הדבק המחבר. אם אמרנו שאנחנו כבר אחד, כל מה שנדרש זה רק להוציא אל הפועל את התשוקה הפנימית להתחבר. וזה דורש מאיתנו להסיר את מה שמפריד.

גם את מה שמפריד אותנו מהבורא, וגם את מה שמפריד אותנו זה מזה.

אנחנו עוד חייבים לדבר הרבה על אהבה, רק התחלנו.

העיקר הרצון

בעקבות דברים שקראתי, החלטתי להשקיע מאמץ ולהקדיש זמן מיוחד לתפילה אישית, במילים משלי, בניסיון לפנות לקדוש ברוך הוא באופן ישיר. אבל משהו חסום אצלי, אני מרגיש שזה לא באמת עובד לי, שזה לא ממש מתחבר לי, ובעיקר קשה לי עם התחושה שהתפילות שלי לא מתקבלות, למרות שאני מאוד רוצה ומבקש על דברים מסוימים. אני מתוסכל מאוד.

הפרשה נפתחת במילים "ואתחנן אל ה'", חכמינו אומרים כי משה רבינו התפלל תקט"ו (515) תפילות כדי להיכנס לארץ ישראל. הוא ממש התחנן, והוא לא נענה.

המטרה של התפילה היא לא התוצאה שלה. אלא התפילה עצמה היא הדבר החשוב. רבי יהודה הלוי כותב כי התפילה היא הדבר הכי חשוב ביום. כי המהות של התפילה היא עצם העובדה שהאדם מפנה זמן מכל העיסוקים שלו ונעמד מתוך מטרה להתחבר אל הקב"ה.

כל תפילה מחברת את האדם עוד קצת, כל מאמץ הוא חשוב, כל ניסיון הוא משמעותי. כי החיבור הזה הוא קשה לנו, הוא לא טבעי לנו, הוא דורש מאיתנו בעיקר רצון והתמדה. עצם הניסיון שלנו והבעת הרצון שלנו זה כל מה שנדרש מאיתנו, והקב"ה הוא זה שמחליט בסופו של דבר האם מה שאנחנו מבקשים הוא אכן מה שצריך לקרות.

אורחים מזיקים

שאלה מס'
855

נתי התחתן בשעה טובה עם בת זוגו, ולחתונה הזמין את כל החברים, גם אלו לשעבר שהיו שובבים בלשון המעטה. במהלך החתונה פינק את החברים בוויסקי משובח, והתוצאות לא איחרו לבוא. חבריו השתכרו והתחילו לגרום לנזקים באולם. נתי ניסה לעצור את הפוגרום ולא הצליח. בסוף הערב ניגש אליו בעל האולם ודרש ממנו לשלם על הנזקים. נתי התנער מהתשלום בטענה שלא הוא עשה את הנזקים הללו ואמר לו לתבוע את הנזק מהמזיקים בפועל. מה דעתכם, האם נתי חייב בתשלום הנזקים או שבעל האולם צריך לתבוע את החברים המזיקים?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן ש"א סעיף א' בדין: 'שמירה בקרקעות' והאם ניתן לחייב את הפורעים מדין מזיק.

תשובה לשאלה 'השכן המרעיל' (שאלה 854)

תקציר השאלה השבועית: הכלב של ציקי השכן היה מבהיל את כל עוברי האורח שברחוב היסמין. השכנים דיברו עם ציקי כבר מספר פעמים, אבל דבר לא עזר. אריק, שהתגורר בסוף הרחוב, החליט לעשות מעשה: הוא קנה נקניקיה בשרית גדולה, הכניס לתוכה רעל והשליך את הנקניקיה לחצר של ציקי. הכלב קפץ על הנקניקיה בהתלהבות. תוך דקות ספורות מת במקום, והשקט חזר לשכונה. אריק הרגיש ייסורי מצפון על ההרעלה והחליט לשאול את הרב כמה שאלות: (א) האם נהג כהוגן בכך שהרעיל את הכלב? (ב) אם עבר איסור תורה, האם עליו לשלם על הכלב?

תשובה בקצרה: אריק נהג כהוגן ופטור מלשלם על הכלב המזיק שמת.

המושג ההלכתי: מחזיק כלב רע

תשובה בהרחבה: יש איסור בהלכה להחזיק 'כלב רע' בתוך ביתו של אדם, כמבואר בהלכה, והגדרה של 'כלב רע' היא כלב שנושך או מבהיל בני אדם, כמו הסיפור שמופיע בגמרא (תלמוד בבלי מסכת 'שבת' דף ס"ג עמוד ב') לגבי האשה שנבח עליה הכלב והפילה את העובר מהבהלה. ולכן כלב שמבהיל אנשים על ידי הנביחות שלו מוגדר כ'כלב רע', ואסור לאדם להחזיק כלב כזה בביתו. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן ת"ט סעיף ג')

מה הדין אם הכלב קשור? בעל ה'מאירת עיניים' פוסק כי מותר להחזיק כלב אם הוא קשור כל הזמן, כי אין חשש שינשוך או שיבהיל, מכיוון שכולם יודעים שהוא קשור כל הזמן. אבל דווקא מדעתו של בעל ה'מאירת עיניים' נוכל ללמוד להיפך, שאם לא כולם יודעים שיש כלב בחצר ושהוא קשור, הבעלים יהיה חייב בתשלום הנזקים של הכלב שלו. הגמרא במסכת 'שבת' מביאה מעשה באשה שנכנסה לבית שהיה בו כלב, והוא נבח עליה. הבעלים של הכלב אמרו לה שלא תפחד ממנו, מכיוון שהוא לא יכול לנשוך כי אין לו שיניים, ולמרות זאת היא הפילה את העובר שלה. במקרה כזה הבעלים של הכלב עבר איסור, מכיוון שלא הכין אותה מראש לעובדה שהכלב יכול לנבוח עליה. אם אנשים עוברים ברחוב ולא יודעים שיש כאן כלב ונבהלים, זה בכלל האיסור של החזקת 'כלב רע'. ולכן במקרה שלנו, אריק עשה כהוגן שזרק לו חתיכת בשר מורעלת והציל את האנשים מהנזק של הכלב וכמו כן, הוא פטור מתשלום מחמת הדין של 'היה לה שלא תאכל', כמבואר בהלכה בכמה מקומות. (סימן שצ"ג סעיף א')

זאנו אלסא אמרלוו ה'צפון אל
לאולא' בינ'אל, פאר ח'א'ס
ונפ'וריה. היה ג'ר'ק!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

לשותפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
תוכלו לתרום בברקוד המצורף >>>

מי אנכי?!

אחד מתלמידי המגיד ממעזריטש היה בדרך לביתו, לאחר תקופה ארוכה שבה למד אצל רבו. הוא הרגיש טוב עם עצמו על כל מה שלמד והשיג. בדרכו הוא עבר דרך העיר קרלין שם התגורר ידיו הצדיק רבי אהרן שאף הוא היה מתלמידי המגיד. השתוקק האיש לפגוש את רבי אהרן. השעה הייתה מאוחרת, אך אור הנר המרצד האיר מן החלון, והוא דפק על הדלת. "מי שם?" שאל רבי אהרן.

"אנכי!" אמר האיש, שהיה בטוח שרבי אהרן יזהה אותו. אולם הדלת לא נפתחה.

דפק האיש שנית ושלישית, ושוב אמר "אנכי", והדלת עדיין לא נפתחה. "למה אתה לא פותח לי?!" שאל ישירות.

"מפני שאמרת 'אנכי!'" אמר לו רבי אהרן. ומי הוא זה, בשר ודם, שיכול לומר 'אנכי' מלבד הקב"ה בכבודו ובעצמו?!"
אמר החסיד: "אם כן הוא הדבר, כנראה לא למדתי כלום אצל הרבי". וחזר לאחוריו למעזריטש.

בגרסה אחרת של הסיפור יש תוספת שבה הרבי הקריא לו את הפסוק בירמיהו: **"אם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה'."**

וכך פירש לו: **"אם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי,"** אם הוא הולך בתוך תוכו עם תחושת ישות וחשיבות של **"אני,"** כלומר, הוא מחזיק מעצמו (ובעברית של

ימינו: הוא עף על עצמו), אז התוצאה היא: **"לא אֶרְאֶנּוּ נָאם ה'".** הוא רחוק מאוד מהקב"ה.

אבל **"אם יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא",** כלומר שבתוך תוכו הוא מבין ש"אין אני", שהוא לא יכול לייחס לעצמו באמת חשיבות אל מול גדולתו ועוצמתו של הקדוש ברוך הוא, שהוא רק חלק ממנו, אז התוצאה היא: **"אֶרְאֶנּוּ נָאם ה'".** הוא מאוד קרוב אל הקב"ה.

הדבר השנוא ביותר על הבורא, אמרו חכמים, הוא הגאווה, ועליה נאמר **"אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת".** וזאת מדוע? מפני שאדם בעל אגו נפוח רואה את עצמו כישות בעלת חשיבות עצמאית שאיננה זקוקה לאף אחד ואינה תלויה באף אחד, ובכך הוא מנתק את עצמו מהמציאות האחדותית ומהבורא האחד שממנו הכול. הוא לא משאיר בתוכו מקום לנוכחות האלוהית, הוא מלא מדי בעצמו. מאדם עם אגו נפוח קשה מאוד לצפות להיות אדם רוחני, הוא לא מסוגל לתת לזה מקום בתוכו.

על רעיון זה רמז רבי יחיאל מיכל מזלטשוב בפסוק שבפרשה שלנו: **"אֶנְכִי עֹמֵד בֵּין ה' וּבֵינֵיכֶם..."** - **"אנכי"** - תחושת האנוכיות, כלומר ה"אגו", הוא שעומד ומפריד **"בין ה' וּבֵינֵיכֶם".**

ועוד הוסיף וביאר את הנאמר בשיר השירים: **"אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי",** אם **"אני לְדוּדִי"** שהאדם מוסר את ה"אני" שלו לבורא ומוכן להקטין את עצמו ואת הגאווה שלו, אזי **"דודי לִי"** - הוא יכול להתחבר ולהתקרב באמת לבוראו.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com